

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 22/2014-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. augusta 2014 predbežne prerokoval sťažnosť S., M. M., E. M., E. S., J. M., H. B., J. H., P. H., a Z. C., zastúpených advokátom JUDr. Jánom Benčurom, Advokátska kancelária, Záhradnícka 41, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 112/1993 a jeho rozsudkom č. k. 11 C 112/1993-1429 z 19. novembra 2010 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 116/2011 a jeho rozsudkom č. k. 6 Co 116/2011-1513 z 18. marca 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S., M. M., E. M., E. S., J. M., H. B., J. H., P. H., a Z. C. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. mája 2013 doručená sťažnosť S. (ďalej len „sťažovateľka v 1. rade“), M. M. (ďalej len „sťažovateľka

v 2. rade“), E. M. (ďalej len „sťažovateľka v 3. rade“), E. S. (ďalej len „sťažovateľka vo 4. rade“), J. M. (ďalej len „sťažovateľ v 5. rade“), H. B. (ďalej len „sťažovateľka v 6. rade“), J. H. (ďalej len „sťažovateľ v 7. rade“), P. H. (ďalej len „sťažovateľ v 8. rade“) a Z. C. (ďalej len „sťažovateľka v 9. rade“, spolu ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 112/1993 a jeho rozsudkom č. k. 11 C 112/1993-1429 z 19. novembra 2010 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 116/2011 a jeho rozsudkom č. k. 6 Co 116/2011-1513 z 18. marca 2013.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 11 C 112/1993 na základe návrhu na začatie konania zo 17. septembra 1993 a jeho zmien (ďalej len „žaloba“) sa P. B., S. K. a G. C. [spolu ďalej len „žalobcovia“ (právni nástupcovia pôvodných žalobcov S. B. a P. B., pozn.)], ako vlastníci nehnuteľností bližšie označených v žalobe (ďalej len „pozemky“) okrem iného domáhali, aby okresný súd sťažovateľom (užívateľom) uložil povinnosť z pozemkov na ich vlastné náklady odstrániť dočasné stavby, vonkajšie úpravy a trvalé trávne porasty, prípadne povinnosť tieto pozemky vypratať.

V právnej veci žaloby okresný súd (čiastočným) rozsudkom č. k. 11 C 112/1993-1429 z 19. novembra 2010 rozhodol okrem iného tak, že sťažovateľom v 1., 2., 5. a 9. rade uložil povinnosť z pozemkov na ich vlastné náklady odstrániť dočasné stavby, vonkajšie úpravy, ako aj trvalé trávne porasty a sťažovateľom v 3., 4., 6., 7., 8. rade (u sťažovateľky vo 4. rade jej právneho predchodcovi, pozn.) uložil povinnosť pozemky vypratať, a to v lehote 60 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku.

Aj keď sťažovatelia proti rozsudku okresného súdu č. k. 11 C 112/1993-1429 z 19. novembra 2010 podali riadne a včas odvolanie (riadny opravný prostriedok), krajský súd rozsudkom č. k. 6 Co 116/2011-1513 z 18. marca 2013 odvolaním napadnutý rozsudok

okresného súdu ako vecne správny potvrdil. Tento rozsudok krajského súdu v spojení s označeným rozsudkom okresného súdu nadobudol právoplatnosť 12. apríla 2013.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ v 1. rade podal proti právoplatnému rozsudku krajského súdu aj dovolanie (mimoriadny opravný prostriedok), ktorý však Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 6 Cdo 261/2013-1612 z 15. januára 2014 pre jeho neprípustnosť odmietol.

Sťažovatelia porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie odôvodňujú okrem iného takto:

«... Podľa názoru prvostupňového súdu, s ktorým sa stotožnil aj odvolací súd, na sporných nehnuteľnostiach nikdy nebola zriadená záhradková osada a preto neexistuje zákonná prekážka na ich vydanie pôvodným vlastníkom.

Dôvodom mala byť skutočnosť, že nebolo vydané územné rozhodnutie o využití územia v zmysle § 52 až 58 vyhl. č. 83/1976 Zb., pretože jedine týmto spôsobom mohla byť zriadená záhradková osada.

Prvostupňový a odvolací súd založili posúdenie „zriadenia záhradkovej osady“ na prísne formalistickom výklade práva a v rozpore s ustanoveniami uvedenými v § 2 zákona č. 64/1997 Z. z. o užívaní pozemkov v zriadených záhradkových osadách a vyporiadaní vlastníctva k nim.

S výkladom pojmu „zriadená záhradková osada“ ako ho interpretovali prvostupňový a odvolací súd nesúhlasíme.

Ako uviedol aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 30.07.2003 spis. zn. Rks 8/02 (predloženom do súdneho spisu pri pojednávaní konanom dňa 20.09.2004), kritéria pre akceptáciu zriadenej záhradkovej osady sú dve (str. 7 rozhodnutia):

- 1) záhradková osada vznikla do 24 júna 1991,*
- 2) zmluva o dočasnom užívaní pozemkov.*

Splnenie najmenej týchto dvoch kritérií považuje Najvyšší súd SR pre akceptáciu zriadenej záhradkárskej osady. Ostatné podmienky nie sú kogentné.

Sťažovateľ v I. rade tieto podmienky pre akceptáciu zriadenej záhradkárskej osady splnil.

Záhradková osada B. vznikla pred 24.06.1991.

Právny predchodca sťažovateľa v I. rade uzatvoril zmluvy o dočasnom užívaní pozemkov:

- dňa 01.02.1979 s vtedajším JRD K. na parc. č... o užívaní 13.318 m²,*
- dňa 14.05.1980 s vtedajším ObNV Bratislava IV. na parc. č... o užívaní 11.870 m²,*
- dňa 03.10.1980 s vtedajším JRD Karlova Ves na parc. č... o užívaní 13.329 m².*

Zmluvy o užívaní pozemkov boli uzatvorené na dobu 12 rokov.

V zmysle § 22 ods. 1, písm. a/, b/ a ods. 2 zákona č. 299/1991 Zb. účinného od 24.06.1991, „ak medzi doterajším užívateľom a vlastníkom nedošlo k inej dohode, vznikne dňom účinnosti tohto zákona alebo dňom, keď bola nehnuteľnosť podľa druhej časti tohto zákona vydaná, medzi nimi nájomný vzťah“

V zmysle § 22 zák. č. 229/1991 Zb. a § 3 zák. č. 64/1997 Zb. sporné pozemky užívajú sťažovatelia na základe zákonného nájomného vzťahu.

Všetky zmluvy obsahujú schválenie (vyjadrenie) príslušného ONV podľa § 40 zák. č. 122/1975 Zb.

Právnomu predchodcovi sťažovateľa v I. rade, vtedajší ObNV Bratislava IV., odbor výstavby a územného plánovania, rozhodnutím číslo: Výst. 4193/80/Ma zo dňa 14.11.1980 vydal stavebné povolenie na oplotenie parc. č...

Pri stavebnom povolení stavebný úrad skúmal existenciu záhradkovej osady a aj užívacie právo k označeným nehnuteľnostiam...

Vtedajšie Stredisko geodézie Bratislava - mesto k pozemkom v obvode zriadenej záhradkovej osady zapísal ako užívateľa právneho predchodcu sťažovateľa v I. rade.

Okresná poľnohospodárska správa v Bratislave, listom zo dňa 13.06.1977 č.j. 1250/77 súhlasila so „zriadením záhradkárskej lokality“ na parc. č...

Podľa poľnohospodárskej správy uvedená lokalita nie je t. č. riadne využívaná a pre veľkovýrobu nie je vhodná pre jej prudko svažité terén a vytvorené hlboké výmoly. Rekultivácia a zúrodnenie by si vyžiadali neúmerne vysoké náklady bez žiaducej efektívnosti.

Slovenská republika, zastúpená Slovenským pozemkovým fondom v Bratislave, taktiež nespochybnila existenciu zriadenej záhradkovej osady, keď kúpnu zmluvou zo dňa 10.05.2005 zn. 4K 1722-05 odpredala 12-tim členom sťažovateľa v I. rade pozemky (I. G. a spol.), ktoré užívali títo členovia...

Krajský súd Bratislava napadnutým rozsudkom interpretoval pojem zriadenej záhradkovej osady prísne formalistický, v rozpore s princípom spravodlivosti a v extrémnom rozpore s obsahom súdneho spisu.

Jeho postup je možné označiť za svojvôľu, ktorá porušuje ústavné právo na zákonný a spravodlivý proces.

Krajský súd v Bratislave sa mohol resp. mal odchýliť od formalistického výkladu a svoju interpretáciu založiť na racionálnej argumentácii.

Súd napadnutým rozsudkom spochybnil úmysel zákonodarcu (najmä v zákone č. 64/1997 Z. z.) uprednostniť právnu istotu doterajších užívateľov pozemkov pred pôvodnými vlastníkmi pozemkov, keď rozhodol o ich navrátení pôvodným vlastníkom bez ohľadu na prebiehajúce konanie o vypořádanie vlastníctva k pozemkom v zriadených záhradkových osadách...»

Vzhľadom na uvedené sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd takto rozhodol:

„... Základné práva S., M. M., E. M., E. S., J. M., H. B., J. H., P. H., a Z. C. na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a ich práva na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom a rozsudkom zo dňa 19.11.2010 Okresného súdu Bratislava IV, v konaní vedenom pod spis. zn. 11 C/112/1993 a postupom a rozsudkom zo dňa 18.03.2013 Krajského súdu v Bratislave, v konaní vedenom pod spis. zn. 6Co/116/2011 boli porušené;

... Rozsudok Krajského súdu v Bratislave spis. zn. 6Co/116/2011-1513 zo dňa 18.03.2013 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.;

... Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia... do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu.“

Zároveň sťažovatelia s poukazom na to, že neodkladný výkon napadnutých rozhodnutí by im spôsobil vážnu a nenapraviteľnú ujmu a v neposlednom rade aj na návrh žalobcov (oprávnených) už začaté exekúcie proti nim (ako povinným), žiadajú, aby ústavný súd vykonateľnosť napadnutých rozhodnutí do rozhodnutia o tejto sťažnosti odložil.

Sťažnosť sťažovateľov v tejto veci bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Jurajovi Horváthovi, ktorý bol členom II. senátu ústavného súdu. Z uvedeného dôvodu o návrhu žalobcov na pristúpenie do konania ako vedľajší účastníci rozhodoval 15. januára 2014 II. senát ústavného súdu. V zmysle Dodatku č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie 1. 3. 2014 – 28. 2. 2015 (ďalej len „dodatok k rozvrhu práce“) veci predtým pridelené bývalým sudcom ústavného súdu Jánovi Auxtovi, Jurajovi Horváthovi a Jánovi Lubymu (ktorým skončilo funkčné obdobie) ako sudcom spravodajcom, ktoré neboli do 4. júla 2014 skončené prijatím konečného rozhodnutia pléna ústavného súdu alebo príslušného senátu ústavného súdu, prípadne odložením podania podľa § 23a zákona o ústavnom súde, boli s účinnosťou od 14. júla 2014 pridelené ostatným sudcom ústavného súdu. Predmetná sťažnosť bola pridelená sudkyňi ústavného súdu Marianne Mochnáčovej, ktorá je v súlade s dodatkom k rozvrhu práce členkou I. senátu, a z tohto dôvodu túto vec prerokoval a vo veci samej rozhodol I. senát ústavného súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne

neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustanovenia § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení a odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia...

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľov o porušení základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie zaručených v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 112/1993 a jeho rozsudkom č. k. 11 C 112/1993-1429 z 19. novembra 2010 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 116/2011 a jeho rozsudkom č. k. 6 Co 116/2011-1513 z 18. marca 2013.

Podstata sťažnosti sťažovateľov spočíva v tvrdení, že označené všeobecné súdy vec nesprávne právne posúdili, keď iba z dôvodu, že „*nebolo vydané územné rozhodnutie o využití územia*“, a tým v rozpore s ustanovením § 2 ods. 1 zákona č. 64/1997 Z. z. o užívaní pozemkov v zriadených záhradkových osadách a vporiadaní vlastníctva k nim v znení neskorších predpisov (ďalej len „záhradkársky zákon“) dospeli k záveru, že na pozemkoch žalobcov záhradková osada právne relevantným spôsobom nikdy zriadená nebola, dôsledkom čoho sťažovateľom (užívateľom) bola arbitrárnym spôsobom uložená povinnosť na vlastné náklady z týchto pozemkov odstrániť dočasné stavby, vonkajšie úpravy a trvalé trávne porasty, resp. povinnosť tieto v stanovenej lehote vypratať.

1. K namietanému porušeniu označených práv postupom a rozsudkom okresného súdu

Pokiaľ ide o namietaný postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 112/1993 a jeho rozsudok č. k. 11 C 112/1993-1429 z 19. novembra 2010, ústavný súd podotýka, že vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu

právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označeného práva alebo slobody oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu tých práv, porušenie ktorých sťažovatelia namietajú, t. j. základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý súdny proces, k porušeniu ktorých malo dôjsť tým, že okresný súd vec nesprávne právne posúdil, keď uzavrel, že na pozemkoch žalobcov záhradková osada nikdy právne relevantným spôsobom zriadená nebola, neposkytuje iný všeobecný súd na základe sťažovateľom dostupných opravných prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia ich práv.

Ako už bolo uvedené, označený rozsudok okresného súdu bol na základe využitia riadneho opravného prostriedku (odvolania) sťažovateľmi preskúmaný krajským súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 116/2011 z hľadiska, či okresný súd vec nesprávne právne posúdil, keď sťažovateľom z dôvodu, že na pozemkoch žalobcov záhradková osada nikdy zriadená nebola, uložil povinnosť z týchto na vlastné náklady odstrániť dočasné stavby, vonkajšie úpravy, ako aj trvalé trávne porasty, resp. povinnosť tieto v stanovenej lehote vypratáť. Na základe sťažovateľmi podaného odvolania sa tak krajský súd v rozsahu svojho preskúmacieho oprávnenia odvolacieho súdu musel v podstate vyrovnáť s rovnakými argumentmi, aké sťažovatelia proti rozhodnutiu okresného súdu uvádzajú v konaní pred ústavným súdom.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd sťažnosť sťažovateľov v tejto časti (vo vzťahu k postupu a rozsudku okresného súdu) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K namietanému porušeniu označených práv postupom a rozsudkom krajského súdu

V zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

V zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

Ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Všeobecné súdy poskytujú ochranu vyplývajúcu z citovaného článku ústavy tak, že postupujú v konaní, súc viazané procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu (I. ÚS 4/94).

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo

samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

V zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „OSP“) ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku č. k. 6 Co 116/2011-1513 z 18. marca 2013 s námietkami sťažovateľov, ktorými v podstate odôvodňujú aj túto sťažnosť, vysporiadal okrem iného takto:

„... Jedinou spornou zostala otázka, či možno žalovaného I/ považovať za zriadenú záhradkársku osadu v zmysle § 11 ods. 1 písm. e/ (predtým písm. d) zák. č. 229/1991 Zb., t. j. či jeho existencia vytvára prekážku vydania predmetných nehnuteľností ich pôvodným vlastníkom. Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom vysloveným súdom prvého stupňa, že žalovaný I/ takúto prekážku nepredstavuje a pre zdôraznenie jeho správnosti považuje za potrebné doplniť, že pojem záhradková osada uvedený v zák. č. 229/1991 Zb. je možné vykladať v zmysle tohto zákona len podľa právnych predpisov účinných v čase, keď táto mala byť zriadená. Akýkoľvek iný výklad, ba dokonca analogický postup, je neprípustný a bol by v priamom rozpore so zmyslom a účelom tohto zákona.

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že aj pred 1. októbrom 1976 aj po tomto dátume sa vždy pri zmene využitia určitého územia vyžadovalo územné rozhodnutie vydané príslušným štátnym orgánom. Dokonca sa vyžadovalo aj územné vyčlenenie územia záhradkovej osady v evidencii nehnuteľností. Je nepochybné, že územné rozhodnutie ako základný predpoklad pre zmenu využitia územia vydané nebolo a ani v evidencii nehnuteľností nebolo toto územie vyčlenené ako záhradková osada. Podľa názoru žalovaného I/ ako záhradková osada vznikol už na ustanovujúcej členskej schôdzi dňa 25. 5. 1988 a všetky štátne orgány rešpektovali jeho existenciu, o čom svedčí skutočnosť, že

vydávali stavebné povolenia na výstavbu záhradných chatiek, ktoré však mohli stavebné úrady vydávať iba v zriadených záhradkových osadách. Odvolací súd poukazuje na to, že zo znenia § 51 vyhl. č. 8/1976 Zb. vyplýva, že záhradkárske chaty sa umiestňujú predovšetkým v záhradkárskych osadách, nie výlučne a preto tento argument žalovaných, pokiaľ ide o údajnú akceptáciu záhradkárskej osady štátnymi orgánmi, neobstojí.

Navyše, zriadená záhradková osada, ako správne konštatoval súd prvého stupňa, v sebe zahŕňa jednak predmet slúžiaci na záhradkárske účely, t. j. vyčlenenú časť územia (pôdy) a súčasne subjekt, ktorá je oprávnený na tento účel pozemky užívať. Preto z hľadiska zriadenia záhradkovej osady nie je rozhodujúca doba vzniku základnej organizácie SZZ, ale či vôbec a kedy došlo k právne relevantnému získaniu pozemkov na záhradkárske účely. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že na ustanovujúcej členskej schôdzi dňa 25. 5. 1988 síce mohla vzniknúť organizačná zložka SZZ, ale nemohla byť týmto spôsobom zriadená záhradková osada, pretože ako bolo uvedené vyššie podľa § 52 až 58 vyhl. č. 83/1976 Zb. bolo pre zriadenie záhradkovej osady potrebné vydanie rozhodnutia o využití územia, ktorým rozhodnutím sa umiestňovala záhradkárska osada, pričom jeho obsahom bolo určenie pozemkov s ich presnou identifikáciou, na ktorých sa záhradková osada zriaďuje, uvedenie doby užívania a následne, či bola uzavretá dohoda o dočasnom užívaní pozemkov na záhradkárske účely a jej prípadné schválenie príslušným správnym orgánom.

Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 3. 10. 1980 uzavreli JRD 25. februára K. a S. zmluvu o dočasnom užívaní pozemku, dobu dočasného užívania si dojednali na 12 rokov od uzavretia. Žalovaný I/ vznikol na ustanovujúcej schôdzi dňa 25. 5. 1988...

Podľa čl. III zmluvy o dočasnom užívaní pozemku dobu dočasného užívania dojednali účastníci na 12 rokov od jej uzatvorenia a po uplynutí tejto doby zaniká oprávnenie na dočasné užívanie uvedených pozemkov.

... nebolo vydané rozhodnutie, ktoré by zmenilo účel využitia pôdy pre záhradkárske účely, preto podľa názoru odvolacieho súdu nemožno hovoriť o tom, že by touto zmluvou bola zriadená záhradková osada. Odvolací súd sa stotožňuje i so záverom súdu prvého stupňa, že pôda sa prevádzala na dočasné užívanie na dobu 12 rokov, ktoré sa malo skončiť uplynutím dojednanej doby alebo dohodou a po uplynutí tejto doby žalovaní užívajú predmetné nehnuteľnosti po 3. 10. 1992 bez právneho dôvodu.

... Z vyššie uvedeného však vyplýva, že na nehnuteľnostiach nikdy nebola zriadená záhradková osada a preto neexistuje zákonná prekážka na ich vydanie pôvodným vlastníkom...

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.“

Ústavný súd v záujme presvedčivosti svojej rozhodovacej činnosti považoval za potrebné uviesť aspoň podstatnú časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu č. k. 11 C 112/1993-1429 z 19. novembra 2010, ktorý okrem iného uviedol:

„... Súd považuje za potrebné uviesť, že pojem záhradková osada uvedený v zák. č. 229/1991 Zb. je možné vykladať v zmysle tohto zákona len podľa právnych predpisov účinných v čase, keď táto mala byť zriadená. Zákon o pôde č. 229/1991 Zb. a ani vyhláška č. 85/1976 Zb. o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu, na ktorú vyššie citované ustanovenie odkazuje /zák. č. 229/1991 Zb./, ale ani iný predpis platný v čase účinnosti zák. č. 229/1991 Zb./ t.j. ku dňu 24. júna 1991/, nepodávali definíciu pojmu zriadená záhradková osada. Ak sa tak stalo prijatím zák. č. 64/1997 Z. z., treba k tomu uviesť, že definícia uvedená v ustanovení tohto zákona, účinného od 26. marca 1997, slúži výlučne len pre účely tohto zákona. Jeho predmetom je totiž nová úprava vzťahov medzi pôvodnými vlastníkami pozemkov, nepodliehajúcich reštitúcii podľa zák. 229/1991 Zb. a nájomcami resp. užívateľmi pozemkov v zriadených záhradkových osadách pôvodné zahrnutá do ustanovenia § 22 ods. 3 zák. č. 229/1991 Zb., ktoré bolo týmto zákonom vypustené. Tomu nasvedčuje aj skutočnosť, že zákon č. 64/1997 Z. z. nezrušil resp., nezmenil odkaz poznámky v ustanovení § 11 ods. 1 písm. e) zák. č. 229/1991 Zb.

Aj pred 1. 10. 1976 (keď podľa výpovede svedka K. ZO D. vznikla v roku 1967), aj po tomto dátume, sa vždy pri zmene využitia určitého územia vyžadovalo územné rozhodnutie vydané príslušným štátnym orgánom. Z hľadiska zriadenia záhradkárskej osád podľa názoru súdu nie je rozhodujúca doba vzniku samotného subjektu Základnej organizácie SZZ, ale či a vôbec kedy, došlo k právne i relevantnému získaniu pozemkov na záhradkárske účely, čo potom znamená, že aj otázka zriadenia záhradkovej osady musí byť posudzovaná podľa práva platného v čase, kedy na pozemku alebo jeho časti mala záhradková osada vzniknúť. Preto na ustanovujúcej členskej schôdzi dňa 25.5.1988 síce mohla vzniknúť organizačná zložka SZZ, ale nemohla byť týmto spôsobom zriadená záhradková osada.

Podľa § 52 až § 58 vyhl. č. 83/1976 Zb. bolo ako prvý krok pre zriadenie záhradkovej osady potrebné vydanie rozhodnutia o využití územia, ktorým rozhodnutím sa umiestňovala záhradkárská osada, pričom jeho obsahom bolo určenie pozemkov s ich presnou identifikáciou na ktorých sa záhradková osada zriaďuje, uvedenie doby užívania a následne, či bola uzavretá dohoda o dočasnom užívaní pozemkov na záhradkárске účely a jej prípadné schválenie príslušným správnym orgánom. Takýmto spôsobom malo byť postupované pri zriaďovaní záhradkových osád od účinnosti uvedenej vyhlášky. Existencia potrebného rozhodnutia sa nepreukázala, keď podľa zák. č. 84/1958 Zb. o územnom plánovaní sa o zmenách vo využití pozemkov rozhoduje územným rozhodnutím. Územné rozhodnutie ako základný predpoklad pre zmenu využitia územia podľa názoru súdu v danej veci vydané nebolo. Odporca 1 ho v priebehu konania pred tunajším súdom nepredložil, nepredložil ho ani v konaní pred obvodným pozemkovým úradom, toto sa nepodarilo dohľadať ani v archíve, ani svedkovia K., hoci predpokladal, že bolo vydané a Ing. Peniažtek sa bližšie k tomuto nevedeli vyjadriť. Len samotné užívanie územia uvedeného v tejto zmluve neznamenalozriadenie záhradkovej osady zmysle vtedy platných predpisov. Zo znenia § 51 vyhl. č. 83/1976 Zb. vyplýva, že záhradkárске chaty sa umiestňujú predovšetkým v záhradkárских osadách, nie výlučne. Prirodzený vývoj pri vzniku záhradkovej osady možno akceptovať v iba prípade, ak by takýto vývoj korešpondoval s právnym poriadkom. V danom prípade § 11 ods. 1 písm. e predtým d zák. č. 229/1991 Zb. určuje kvalifikovaný dôvod na obmedzenie výkonu vlastníckeho práva vlastníkov pôvodných nehnuteľností a to existenciu zriadenej záhradkovej osady. Z vyššie uvedeného však vyplýva že na nehnuteľnostiach... nikdy nebola zriadená záhradková osada a preto neexistuje zákonná prekážka na ich vydanie vlastníkom. Pôda sa prevádzala na dočasné užívanie na dobu 12 rokov, ktoré sa malo skončiť uplynutím dojednanej doby alebo dohodou. Odporcovia užívajú preto dotknuté nehnuteľnosti po 3.10.1992 bez právneho dôvodu.

Odporcovia ďalej poukazovali na nimi vynaložené investície ako členmi základnej organizácie SZZ na zriadené stavby a úpravy. Súd aj z tohto pohľadu skúmal práva a povinnosti nájomcov z vyššie uvedených zmlúv o dočasnom užívaní špecifikovaných pozemkov, ako aj doklady k jednotlivým stavbám. Z obsahu jednotlivých zmlúv vyplýva, že jednotliví nájomcovia mali právo na postavenie len dočasných stavieb a z obsahu stavebných rozhodnutí a kolaudačných rozhodnutí vyplýva, že boli povinní po ukončení doby nájmu všetky stavby odstrániť. Jednalo sa o dočasné stavby, nakoľko rôzne povolenia

týchto stavieb boli udelené iba na dobu určitú, či už všeobecným vyjadrením, že stavba sa povoľuje ako dočasná alebo na dobu určitú alebo po dobu platnosti nájomnej zmluvy. Stavebníkom v súlade s jeho nájomnou zmluvou sa ako dočasná stavba povolilo vybudovanie záhradnej chatky, čomu zodpovedala aj právna úprava platná od r. 1976 a to jednak ust. § 1 ods. 2 písm. b/ vyhl. č. 85/1976 Zb. umožňujúca umiestňovať dočasné stavby na pozemkoch výhľadovo určených na iné využitie, ako ak ust. § 52 vyk. vyhl. č. 83/1976 Zb. k stavebnému zákonu č. 50/1976 Zb., podľa ktorého chatové osady alebo záhradkové osady sa môžu umiestniť aj na pozemkoch, ktoré sú výhľadovo určené na inú využitie. Vyššie uvedený dočasný charakter právnych vzťahov a povolený druh stavieb má podľa názoru súdu význam aj vo vzťahu k posudzovaniu legálnosti stavieb. Preto, ak v prejednávanej veci uplynula dohodnutá doba nájmu pozemku, na ktorom bola dočasná stavba umiestnená alebo stavba výrazne prekračuje druh dočasnej stavby dohodnutý v zmluve s prenajímateľom - vlastníkom pozemku, prichádza do úvahy postup podľa § 126 a 135c Obč. zákonníka. Lebo vlastník stavby porušením povinnosti odstrániť stavbu po uplynutí doby nájmu tým porušil zmluvnú povinnosť...“

Ústavný súd však nemá v okolnostiach posudzovanej veci dôvod pochybovať o správnosti právneho záveru krajského súdu vychádzajúceho z právneho názoru okresného súdu, podľa ktorého k zriadeniu záhradkovej osady na predmetných pozemkoch spôsobom, ktorý by zakladal právnu prekážku pre vyhovieť žalobe žalobcov na ochranu ich vlastníckeho práva, nedošlo. Tento záver v žiadnom prípade nemožno považovať za arbitrárny či zjavne neodôvodnený. Z namietaného rozsudku krajského súdu opierajúceho sa v podstatnej časti o označený rozsudok okresného súdu totiž nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

V zmysle ustanovenia § 40 písm. a) zákona č. 122/1975 Zb. o poľnohospodárskom družstevníctve v znení účinnom v rozhodujúcom období združené pozemky, ktoré nie je možné hospodárne a účelne využiť na socialistickú poľnohospodársku veľkovýrobu, môže družstvo so súhlasom okresného národného výboru, vydaným po predchádzajúcom vyjadrení okresnej poľnohospodárskej správy, prenechať na dočasné užívanie štátnej alebo družstevnej organizácii na poľnohospodárske aj nepoľnohospodárske využitie.

V zmysle ustanovenia § 9 ods. 3 zákona č. 123/1975 Zb. o užívaní pôdy a iného poľnohospodárskeho majetku na zabezpečenie výroby v znení účinnom v rozhodujúcom období dočasné užívanie vzniká písomnou zmluvou. V zmluve o prenechaní pozemku na dočasné užívanie sa môže dohodnúť aj primeraná odplata a spôsob majetkového vyporiadania po skončení dočasného užívania.

V zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku účinného od 24. júna 1991 pozemky alebo ich časti nemožno vydať v prípade, že na pozemku bola zriadená záhradková alebo chatová osada,¹⁰⁾. V poznámke 10) pod čiarou zákon o pôde odkazuje na ustanovenia § 52 až § 58 vyhlášky Federálneho ministerstva pre technický a investičný rozvoj č. 83/1976 Zb. o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu v znení vyhlášky č. 45/1979 Zb.

V zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 zákona č. 84/1958 Zb. o územnom plánovaní v znení účinnom od 1. januára 1959 do 30. septembra 1976 (ďalej len „zákon o územnom plánovaní“) pre riešenie jednotlivých otázok v odbore územného plánovania vydávajú výkonné orgány kompetentných národných výborov územné rozhodnutia. V územných rozhodnutiach sa určujú podmienky pre projektovú prípravu stavieb a pre vykonanie požadovaných zmien v území, prípadne pre ochranu dôležitých záujmov v území.

V zmysle ustanovenia § 11 ods. 2 písm. d) zákona o územnom plánovaní územným rozhodnutím sa rozhoduje najmä o zmenách vo využití pozemkov.

V zmysle ustanovenia § 32 písm. b) zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) účinného od 1. októbra 1976 umiestňovať stavby, meniť využitie územia a chrániť dôležité záujmy v území možno len na základe územného rozhodnutia, ktorým je rozhodnutie o využití územia.

V zmysle ustanovenia § 2 ods. 1 záhradkárskeho zákona zriadenou záhradkovou osadou sa rozumie záhradková osada zriadená do 24. júna 1991 na pozemkoch, ku ktorým bola uzavretá zmluva o dočasnom užívaní pozemku...

V zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 záhradkárskeho zákona ak medzi vlastníkom a užívateľom nebola uzavretá nájomná zmluva podľa osobitného predpisu,⁶⁾ vznikne medzi nimi dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona nájomný vzťah.

V zmysle ustanovenia § 126 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „Občiansky zákonník“) vlastníkom má právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje, najmä sa môže domáhať vydania veci od toho, kto mu ju neprávom zadržuje.

V zmysle ustanovenia § 135c ods. 1 Občianskeho zákonníka ak niekto zriadi stavbu na cudzom pozemku, hoci na to nemá právo, môže súd na návrh vlastníka pozemku rozhodnúť, že stavbu treba odstrániť na náklady toho, kto stavbu zriadil...

Okresný súd však už svoj právny názor, čo sa týka vyriešenia otázky zriadenia záhradkovej osady na pozemkoch toho času žalobcov, v súlade aj s rozhodovacou činnosťou najvyššieho súdu (pozri rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžo 82/2010 z 23. júna 2010) ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil, keď s poukazom na to, že zriadenie záhradkovej osady musí byť posudzované podľa právnych predpisov platných a účinných v čase, keď táto mala byť zriadená, ustálil, že vznik základnej organizácie S., neskôr... (právneho subjektu) bez územného rozhodnutia o využití pozemkov, v ktorom by bolo vymedzené územie na účel záhradkovej osady a určené podmienky, ktorými by sa zabezpečili záujmy spoločnosti v území, najmä súlad s cieľmi a zámermi územného plánovania, samo osebe na jej zriadenie právne relevantným spôsobom ani v období do 24. júna 1991 nepostačoval.

Inými slovami, pokiaľ aj krajský súd tak ako okresný súd na zriadenie záhradkovej osady pre jej nespochybniteľný územný rozmer a s tým spojený význam z hľadiska územného plánovania spočívajúceho predovšetkým v komplexnom riešení usporiadania

územia na účely zabezpečenia trvalého súladu všetkých jeho hodnôt, t. j. prírodných, civilizačných a kultúrnych, najmä so zreteľom na starostlivosť o životné prostredie, v rámci ktorého sa okrem iného vymedzujú funkcie území, rieši ich optimálne usporiadanie, určujú zásady ich výhľadového rozvoja, určuje rozsah plôch na jednotlivé hospodárske a spoločenské ciele a rieši ich organizácia (§ 1 a § 2 stavebného zákona v znení účinnom do 31. júna 1992, pozn.), považovali za rozhodujúce (územné) rozhodnutie o umiestnení osady (zakladajúci právny predmet) a z dôvodu absencie takéhoto rozhodnutia uzavreli, že záhradková osada na pozemkoch žalobcov právne relevantným spôsobom nikdy zriadená nebola, je tento záver v plnom súlade s ústavnými medzami výkladu všeobecne záväzných právnych predpisov.

Zároveň podľa názoru ústavného súdu nemožno krajskému súdu nič vytknúť, keď tak isto ako aj okresný súd pri rozhodovaní nebral do úvahy (správne) konanie v zmysle ustanovení § 7 a nasl. záhradkárskoho zákona o vyporiadanie vlastníckeho práva k pozemkom nachádzajúcim sa v „záhradkovej osade B.“ pôvodne začaté 2. júna 1997 doručením návrhu členov sťažovateľa v 1. rade (užívateľov) vtedajšiemu Okresnému úradu Bratislava IV, ktoré, ako to vyplýva už z odôvodnia rozsudku okresného súdu, bolo podľa správy Obvodného pozemkového úradu v Bratislave z 21. septembra 2010 na čas do odstránenia rozsiahlych nedostatkov (neúplnosti) návrhu rozhodnutím z 28. mája 2007 prerušené a z tohto dôvodu právnu otázku zriadenia záhradkovej osady, o ktorej ešte nebolo rozhodnuté, posúdil v zmysle ustanovenia § 135 ods. 2 OSP ako predbežnú sám.

Okrem toho podľa názoru ústavného súdu v kontexte celkovej argumentácie označených všeobecných súdov záver o tom, že záhradková osada nikdy právne relevantným spôsobom zriadená nebola, nemôže zvrátiť ani tá sťažovateľmi namietaná skutočnosť, že všetky nimi označené zmluvy o dočasnom užívaní pozemkov vrátane zmluvy z 3. októbra 1980 uzavretej medzi vtedajším Jednotným roľníckym družstvom 25. februára K. a právnym predchodcom sťažovateľa v 1. rade obsahujú schválenie (vyjadrenie) vtedajšieho príslušného „ONV“ (zrejme okresného národného výboru, pozn.), ako ani to, že vtedajšia Okresná poľnohospodárska správa v Bratislave so zriadením danej záhradkovej osady listom z 13. júna 1977 vyjadrila svoj súhlas (pozri sťažnosť), keďže tieto (vyjadrenie, súhlas) by mohli byť nanajvýš iba podkladom na vydanie (územného)

rozhodnutia o zmene využitia územia, resp. o umiestnení záhradkovej osady príslušným orgánom (§ 37 ods. 3 stavebného zákona), avšak takéto územné rozhodnutie so všetkými jeho formálnymi a obsahovými zákonnými náležitosťami a s ním spojenými právnymi účinkami vydané nebolo.

V nadväznosti na už uvedené, keďže sťažovatelia svoje „právo“ nájmu, t. j. „právo“ pozemky žalobcov užívať, vzniknuté podľa ich tvrdenia priamo zo zákona, odvodzujú práve od existencie (zriadenia) záhradkovej osady na týchto pozemkoch, ktorá však do 24. júna 1991, tak ako to predpokladá ustanovenie § 2 ods. 1 záhradkárskoho zákona, zriadená nebola, ani názor krajského súdu vychádzajúci z názoru okresného súdu o tom, že sťažovatelia tieto pozemky užívajú bez akéhokoľvek právneho dôvodu, podľa ústavného súdu znaky arbitrárnosti či svojvôle nevykazuje.

Navyše, pokiaľ krajský súd tak ako aj okresný súd na základe už uvedeného, berúc do úvahy, že stavebné povolenia, ako aj prípadné kolaudačné rozhodnutia (povolenia stavby užívať) týkajúce sa stavieb postavených na pozemkoch žalobcov sťažovateľmi, prípadne ich právnymi predchodcami, boli vydané ako na stavby dočasné, t. j. ich zachovanie bolo viazané iba na dobu trvania práva pozemky užívať, o čom museli mať sťažovatelia od samého počiatku vedomosť, a v neposlednom rade aj so zreteľom na druh týchto stavieb, dospel k záveru, podľa ktorého niet žiadnej právnej prekážky pre to, aby na ochranu vlastníckeho práva žalobcov uložil sťažovateľom povinnosť z pozemkov na vlastné náklady odstrániť dočasné stavby, vonkajšie úpravy a trvalé trávne porasty, resp. povinnosť tieto pozemky vypratáť, je tento záver podľa názoru ústavného súdu ústavne plne akceptovateľný.

Uvedené platí o to viac, že vlastnícke právo žalobcom, resp. ich právnym predchodcom, ako také k predmetným pozemkom nikdy nebolo odňaté.

Napokon postup Slovenskej republiky, zastúpenej Slovenským pozemkovým fondom (spravuje poľnohospodárske nehnuteľnosti vo vlastníctve štátu a nakladá s pozemkami, ktorých vlastník nie je známy, pozn.), prebiehajúci úplne mimo rámca preskúmvanej veci, ktorý mal byť podľa tvrdenia sťažovateľov završený predajom zrejme iných pozemkov

12 členom sťažovateľa v 1. rade, je podľa názoru ústavného súdu s ohľadom na riadne preukázané vlastnícke právo žalobcov k ich pozemkom vo vzťahu k tejto (preskúmvanej) veci bez akéhokoľvek právneho významu.

V závere ústavný súd pripomína, že do obsahu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý účastník konania predkladá (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Vychádzajúc z už uvedeného, postup krajského súdu pri odôvodňovaní napadnutého rozsudku nemožno podľa názoru ústavného súdu dávať do takej spojitosti s obsahom základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý by mohol byť predmetom posudzovania ústavnosti postupu krajského súdu v konaní o veci samej. Preto ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľov v tejto časti (proti postupu a rozsudku krajského súdu) pri jej predbežnom prerokovaní odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť (mutatis mutandis II. ÚS 50/2014).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení v sťažnosti označeného rozhodnutia krajského súdu, ako aj o trovách konania je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľov (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tejto časti sťažnosti už nerozhodoval.

Vzhľadom na uvedené bolo bez akéhokoľvek významu rozhodovať aj o návrhu sťažovateľov na odklad vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí dočasným opatrením ústavného súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. augusta 2014